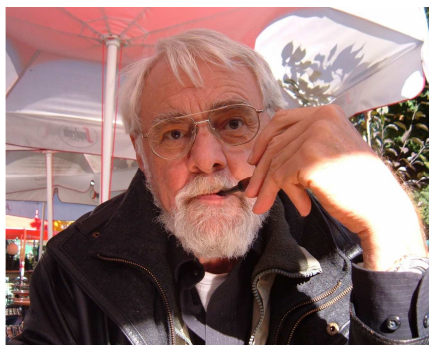

Zamyślenia

Emigracja

Często zadawaliśmy sobie to pytanie: po co właściwie tu jesteśmy i czym gest dla nas to wyświechtane już słowo – emigracja? Jedyńą odpowiedzią jest wierząca się uparcie pod powieką... łza. Cóż, szukanie odpowiedzi na tego rodzaju pytania jest wypatrywaniem kręgów na wodzie po dawno temu rzuconym do niej kamieniu. Przyływy i odpływy nostalgii. Słowo: tęsknota, przelewa się w nas falą czasami tak gorzką, jak czyn Kaina. Kiedyś zamieszkało w nas pojęcie szukania miejsc nieznanymi, ale czyż ką, w którym owa chęć zamieszkała, był właściwym miejscem? Mijały lata i nasze przetrwanie stawało się prawem. Rzucaliśmy od czasu do czasu to spojrzenie za siebie, by dowieść samym sobie prawdę, że zbyt już daleko pozostał tamten brzeg; dom, wierzba, która dziwnie jakoś skarłowaciała. W ten sposób zdawaliśmy sobie sprawę z tego, co nazywaliśmy: dokonaniem czasu. Na początku czas ten stanowił coś nieokreślonego i niezdefiniowanego do końca.

Tułaczy szlak przyjął w swoje koleiny ślad naszego wozu, ślady naszych stóp, stapiając je z zagubionymi śladami tych, którzy przeszli ów trakt przed nami, dawno temu. W ten sposób lata te przeciekły nam przez palce aż do dziś. Odstawiliśmy białą laskę, gdyż wszystko stało się już jasne. I pełno po kątach naszego domu nowych świętości, tych bez aureoli, ale swojskich. Nie ma tylko tej jednej... matki, która zwoływała na wieczerzę w ogrodzie... W ten miodny ranek jest stół, ławka przy nim siostrami strojna, wątle plecy matki schylone w pół, na stole misa jadła pełna... Kim stały się dla nas właśnie

matki, kiedy inne tu ściany i lśniące podłogi z rozbłyskiem neonu, a w kącie gęba super telewizora wyziera? Przychodzą we snach do nas, przyjmujemy je gościnnie, po staropolsku, przyjmujemy sytą gością wydartą z kolorowych pudeł, słoików i opakowań i rozmawiamy z nimi z coraz gorszą dykcją, lecz metaforycznie, bojąc się upokorzenia. Zaglądają nam w oczy. W ich oczach łyż światu, który wyrasta w oknach. Pytają: wrócisz, córko? Wrócisz, synu? Tylu już się przed nami zarzekało. Bali się jedynie wygłodzonych myszy w domu, którego ściany popękały, a czyjeś litościwe ręce zabiły deskami okna. I teraz każda następna chwila dzieli nas, sobą od siebie. Żegnając się, nie wymawiają naszych imion, które brzmią obco i mogą stać się zgrzytem w gardle. W ten sposób spędziliśmy wiele nocy razem. Nawet nie zliczysz ile... Nasze powroty... I oto jestem – matko – w domu twoim, na skoblu furtki zatrzymałem dłoń. Czy moje rany tułacze – matko – zagoi, ten opuszczony przed laty dom?

Kazimierz Iwosse

Genowefa
Jakubowska-
Fijałkowska

Madagaskar

znalazłam kamień celestyn

jakie to cudne imię dla mężczyzny
który mógłby zostać

moim planetarnym władcą

wibracje kamienia i tego mężczyzny
zawieszę na szyibędę wpadać w krater wulkanu długi
do środka ziemi

do mężczyzny

Matko żabo

uratuj mnie kijankę w tej wodzie
w kuli skrzekuw sznurze roślin stawu szukaj mnie
jak opadnę w mule wodnym

ratuj mnie kijankę

jak urodzę się żabą
wrócę w miejsce godowe

do ciebie matko żabo

Iskanie małp

palcami paznokciami zębami
przeczesuj włoski na mojej skórzerzęsy brwi włosy łonowe i pod pachami
zjadasz wszy kleszcze mrówki motyle

moje słowa

endorfiny wprawiają mnie
w stan euforyczny przy iskaniupo iskaniu
samotność na drzewach orangutanówDagmara
Kacperowska

Filozofia trwonienia

i nic ponad kolejny
bieg tej samej rzeki. nieuchwytny
oddech podróżujących pośród ziarenek
piachu w szkarłatnych pęcherzach.
z plusem, z minusem, z całą tą filozofią
trwonienia i egzaltacją przemijania.
jakby nie było innej legendy
o World Trade Center, Biesłanie,
czy londyńskim metrze.
tylko kolejna
o Aleppo, w którym codziennie rozdają
ogień,

by nakarmić głodnych.

Brzoskwinia

Ubrana w aksamit
brzoskwiniowej skóry
wabię
jesteś jak owad
nachalnością dotyku
sięgasz mięszu
pozbawiona ciała
lewituję